

11. njedźela po śwjatej Trojizny.

Luk. 18, 9—14.

Wón pak tež džesche k nělotrym, kiž šami wjele do šo džeržachu, jako bychu prawi byli, a druhich ja nicžo mějachu, to pschirunanje: Dwaj cžłowjekaj džeschtaj horje do templa šo modlicž. Jedyn běšche Farisejski, tón drugi pak zlonik. Tón Farisejski stejo tak šo modlesche šam pschi šebi: Ja šo cži džakuju, Božo, so nješym jako drusy ludžo, rubježnizny, njeprawi, mandželstwo-lamarjo, ani jako tón zlonik; ja posežu šo dwójzny sa tydžen a datwam džekatk wot wscheho, sčtož mam. A tón zlonik stejo nasdala njechajšche tež šwojej woczi k njebjekam posběhnucž, ale dhyri na šwoju wutrobu a džesche: Božo, budž mi hrěšnikaj hnadny! Ja praju wam: Tón džesche ja praweho do šwojeho doma psched tamnym. Bichetož sčtož šo šam powyšuju, tón budže poniženy; a sčtož šo šam ponižuje, tón budže powyšenty. Šamjen.

W starym židowskim powjedańcžku šo praji, so, jako hišcže templ w Jerusalemye stejese, na wołtarju, kiž běšche wonkach w pschitwarku pod hołym njebjom natwarjenty, woporny woheń šo ženje njeběšche hašnył, ani pschi najmóznishim deshcžiku, a so kur woporow šo njeje ženje po semi walak, ani pschi najšylnishich wichorach, ale je pschezo runje horje k njebju stupak. — Tuto powjedańcžko naš khtnu wěrnoscž wucži. Woporny kur, kiž wustupuje, je w bibliji snate snamjo sa modlitwu; kaž woheń na wołtarju njeje hašnył ani pschi najwjetschich deshcžach, tak tež žołmy šrudoby, tyschnoscžow, hórkich nashonjenjow nješmėdža woheń sadušycž, kiž šo sa wěru, sa Bože kralestwo, sa Boha šameho we wutrobje nam hori, a hdyž wichor duje, kšhiž nastawa, hdyž staroscže naš pschescžehaju, dha wschał nicžo nima našim modlitwam sadžewacž, so bychu šwój runy pucž k Božemu trónej namałake. Šwjask wutroby s Bohom